

Свата ъ земя покриватъ.
Тіе не биле два листа,
Туку си били две книги,
Що 'и пеетъ попови,

Да завѣруватъ Рисяни,
Да си държѣтъ празници,
Свѣтаа Петка, Неделя.

36.

Богородичинъ изповѣдь.

Отъ Струга.

Онаа стърна лепа рудина,
Во рудина ъ великъ манастиръ,
Во манастира свѣти Никола,
И свѣта Петка, свѣта Неделя;
Свѣта Неделя свещи ми сучитъ,
А свѣта Петка църква ми метитъ,
Свѣти Никола книга ми пеитъ,
Книга ми пеитъ, сѣлѣзи ми ронитъ,
И му долета Богородица,
Богородица съ бога на рѣце,
И му долета на десно рамо;
И ми говори Богоро'ица:
„Егиди брате, свѣти Никола!
Що книга пеишъ и сѣлѣзи ронишъ?
Ясъ сумъ си дошла да ме причестишъ. —
„Егиди сестро Богоро'ице!
Исповедви съ, и причестви съ,
Да не гре'о'и нещо ми имашъ.“
Тога говори Богородица:
„Егиди брате, свѣти Никола!
Ясъ да ти кажа що грѣѣ си има;
Кога си вѣрвѣѣ низъ Димна гора,
Низъ Димна гора пуста планина,
'Се що ме виде, 'се простумъ стана,
'Се простумъ стана и пѣтъ ми стори;
До три-не древя не ми стана'е,
Не ми стана'е, ни пѣтъ стори'е.
Тога 'и я люто прокѣлнаѣ: —
Тонка ясика тонка да бидитъ,
Тонка да бидитъ, сенка да немаѣ.